Hvis man virkelig satser hårdt på at bremse indvandringen, kan man måske reducere den med 30%. Det svarer til, at 3 ud af 10 af drengene fra Vollsmose og Kokkedal ikke ville være i Danmark. De sidste 7 ville stadig lave ballade og skabe skræk.
Hvis man derimod satser helhjertet på integration og tidlig pædagogisk afretning af anden- og trediegenerationsindvandrere i familier med problemer, kan man undgå, at miljøer som dem i Vollsmose, Kokkedal, Gjellerup eller på Vestegnen opstår.
Det er motiverne bag det arbejde Socialdemokratiets udvalg for udlændinge og integration hidtil har ført. Det bliver også målsætningen fremover.
Socialdemokratiet kan sagtens give et samlet og reelt bud på fremtidens udlændingepolitik. Vi skal bare ind til kernen af problemet, og det er ikke udlændingenes blotte og bare tilstedeværelse her i landet, men de afledte problemer som borgere og borgmestre tumler med ude i kommunerne.
Den danske udlændingedebat - og i en mindre radikal udgave, den debat der har været i vores parti - har alt for længe været en ørkesløs råben og skrigen fra fløjene. Alt for få har smøget ærmerne op og taget en tørn på midtbanen. Så længe jeg er anfører er det der arbejdet skal foregå.
Mit bud er, at Socialdemokratiets integrationspolitik skal tage udgangspunkt i velfærdssamfundet - og dét på mere ned én måde.
For det første skal vi indrette vores udlændingepolitik, så den er i tråd med den generelle velfærdspolitik.
Det betyder ikke, at vi pr. automatik skal afvise særregler for nydanskere. En aktiv integrationpolitik kan sagtens indeholde særlige krav til nydanskere, men de skal tjene samme mål som vores generelle velfærdspolitik, nemlig, at ingen tabes på gulvet, og flest muligt bliver selvhjulpne på længere sigt.
Derfor skal vi fortsat tage regeringens lovforslag op til grundig overvejelse som her i foråret, hvor vi til hver enkelt del af
udlændinge pakken har stillet spørgsmålet: Vil det fremme integrationen?
Tag f.eks. startydelsen. Den gavner ikke nydanskeres mulighed for at deltage aktivt i samfundet udenfor arbejdslivet. For der er hverken råd til at sende børnene på spejderlejr eller selv tage kurser på AOF.
Samtidigt tillægger jeg regeringen meget beskidte motiver på det område. Udlændingene er en prøveballon. De socialdemokrater, som er begejstrede for startydelsen, skal vide, at beskæftigelsesministeren gerne vil bruge samme pisk på

andre, der har problemer med at skaffe sig arbejde. Sker det, er 131 års socialdemokratiske landvindinger tabt på gulvet.
For det andet skal vi sikre, velfærdssamfundets fortsatte eksistens og tilslutning. Den danske folkesjæl er ifølge valgforsker Johannes Andersen grundlæggende socialdemokratisk, det vil sige solidarisk.
Den solidaritet må vi stole på, det er det, der adskiller os fra de partier, hvor enhver er sig selv nærmest. Det er derfor vi ikke har brug for den populistiske retorik.
Omvendt må vi aldrig trække udnødvendige væksler på danskernes solidaritet, og det er det, der sker, hvis vi sluser mennesker ind i det danske velfærdssamfund uden samtidigt at stille krav til dem om aktivt medborgerskab.
Udlændingepolitik er altså en integreret del af velfærspolitkken, og den skal bygge på samme grundpræmis: Pligter og rettigheder er uløseligt forbundet. Aktivt medlemskab af en velfærdsstat er derfor en ret og en pligt til at yde en indsats på arbejdsmarkedet, i demokratiet, i foreningslivet og i alle andre aspekter af samfundslivet.
Vi skal tænke utraditionelt - det har regeringen ikke monopol på. Røster har brokket sig over, at integrationsudvalget først og fremmest har forholdt sig til regeringens udspil. Et oppositionsparti kommer aldrig ud over rollen som vagthund, men efteråret skal bruges til at formulere en progressiv socialdemokratisk integrationspolitik.
Jeg vil gerne lukke diskussionen om, hvor mange udlændinge vi skal modtage. Men jeg vil gerne diskutere, hvem vi skal modtage!
Vi skal diskutere flygtningepolitik. Vi skal diskutere familiesammenføringspolitk. Vi må diskutere det hele - men ikke i en skinger og umenneskelig tone.
Venner, det er altså ikke torskekvoter vi
diskuterer! Vi behøver ikke råbe ad hinanden, for vi mener vel alle som én, at det kun er behovet for asyl eller retten til at være sammen med sin mand, kone, far, mor eller sine børn, der skal have adgang til Danmark - Ikke trangen til at stikke snablen i de danske kommunekasser.
Jeg forstår faktisk slet ikke, at udlændingespørgsmålet den ene gang efter den anden er ved at splitte vores parti. For det er så tydeligt, at Danmark mangler et stort parti, der tør stille krav til nyankomne, men som samtidigt vil give dem en ærlig chance for at vise, hvad de dur til.